

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **V., s.r.o.**, so sídlom v H., IČO : X., proti povinnej **T. L.**, naposledy bývajúcej vo Z., **o vymoženie 350,20 EUR s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 18 Er 1899/2002, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. M. B., so sídlom Exekútorského úradu vo S., proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 10. februára 2010 sp. zn. 3 CoE 4/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a .**

Oprávnenej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Humenné (exekučný súd) uznesením z 25. novembra 2009 č. k. 18 Er 1899/2002-23 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a oprávnenej uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 305,13 EUR.

Krajský súd v Prešove (odvolací súd) uznesením z 10. februára 2010 sp. zn. 3 CoE 4/2010 na odvolanie oprávnenej zmenil uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách exekúcie tak, že súdnemu exekútorovi náhradu trov exekučného konania nepriznal a rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal súdny exekútor dovolanie. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. K prípustnosti dovolania uviedol, že trovy exekúcie nemožno považovať za trovy konania, lebo nie sú uvedené v ustanovení § 137 O.s.p., v ktorom sa podáva výpočet druhov trov konania. Na daný prípad sa preto ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p., ktoré vylučuje prípustnosť dovolania proti uzneseniam o trovách konania, nevzťahuje. Keďže ide o zmeňujúce

uznesenie, dovolanie je proti nemu prípustné. Dovolanie po vecnej stránke odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Oprávnená vo svojom vyjadrení navrhla, aby dovolací súd dovolanie súdneho exekútora zamietol a priznal jej náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie súdneho exekútora, ako subjektu oprávneného podať tento mimoriadny opravný prostriedok, smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V danej exekučnej veci smeruje dovolanie súdneho exekútora proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 239 O.s.p.

Hoci v danom prípade ide o uznesenie uvedené v § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p., ktorým dovolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, prípustnosť dovolania podľa tohto zákonného ustanovenia neprichádza do úvahy.

V treťom odseku ustanovenia § 239 O.s.p. sú totiž vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu, proti ktorým by inak bolo dovolanie podľa odsekov 1 a 2 prípustné. Jedným z nich je aj prípad, keď dovolanie smeruje proti uzneseniu o trovách konania, pričom nie je významný spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu v porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci je nepochybné, že súdny exekútor napáda dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách exekúcie, t.j. napáda uznesenie o trovách exekučného konania. Dovolanie súdneho exekútora preto podľa § 239 O.s.p. prípustné nie je.

Najvyšší súd v súvislosti s tvrdeniami súdneho exekútora o prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p. uvádza, že ustanovenie § 137 O.s.p. upravujúce druhy trov konania, obsahuje len demonštratívny výpočet výdavkov, ktoré sú považované za trovy konania. Tento

výpočet nie je konečný. Exekučné konanie je postup súdu, súdneho exekútora a účastníkov konania pri nútenom výkone judikovaného práva. Ide o osobitný typ občianskeho súdneho konania. Exekučné konanie je upravené Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom (§ 251 ods. 4 O.s.p.). Neexistuje žiadne ustanovenie právneho predpisu (ani iný relevantný dôvod), ktoré by osobitne vyňalo trovy exekúcie spomedzi trov konania podľa § 137 O.s.p. Napokon, konštantná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje trovy exekúcie za trovy konania (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13. októbra sp. zn. 6 Cdo 80/2010 alebo uznesenie Najvyššieho súdu SR z 15. októbra 2010 sp. zn. 3 Cdo 170/2009) a nie je dôvod sa od nej odchýliť. Tvrdenia dovolateľa o tom, že na trovy exekúcie sa nevzťahuje vylúčenie prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p. považuje preto dovolací súd za neopodstatnené.

Dovolací súd, postupujúc podľa § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., preskúmal prípustnosť dovolania aj podľa ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., ktoré pripúšťajú dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných v ňom vymenovaných procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolateľ žiadne bližšie okolnosti existencie niektorej z citovaných procesných väd neuviedol, a ani v dovolacom konaní vady takejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodit' ani z tohto ustanovenia.

Námietky súdneho exekútora, ktorými vytyka odvolaciemu súdu existenciu tzv. inej vady a omyl pri aplikácii práva, treba považovať za dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., ktoré však sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, resp. že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania,

nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody jeho prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní oprávnenej nepriznal náhradu trov konania. Na jej písomné vyjadrenie zo 6. mája 2010 z hľadiska rozhodovania o trovách dovolacieho konania neprihliadol, lebo advokát nepredložil plnomocenstvo, z ktorého by bolo zrejmé, že je povolaný zastupovať oprávnenú, v mene ktorej sa vyjadril, aj v dovolacom konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. februára 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová